

ALI ÉS A TENGERI HERCEGNŐ

LÍBIAI MESE

Élt egyszer egy szultán és annak három fia: Husszein, Hasszán és Ali. Amikor a fiúk befejezték a tanulmányaikat, és egyformán jól értettek íráshoz, olvasáshoz, politikához és kardforgatáshoz, az apjuk magához hívatta őket, és így szólt:

– Megőszült már a szakállam, fiaim. Eljön az idő, amikor meghalok, és át kell adnom nektek a királyságomat. Hogy eldöntsem, melyikőtök foglalja el a trónt, próba elé állítalak benneteket: induljatok el világot látni, térjete vissza azzal, amit a legértékesebbnek tartotok, és meséljétek el, merre jártatok, mit tapasztaltatok! Ezek alapján ítélem majd meg, melyikőtök érdemes rá, hogy az utódom legyen. Járjatok szerencsével!

Husszein, a legidősebb fiú rögtön nyergelt, csomagolt, katonákat és szolgálkat fogadott, tevéket rakott meg úti készletekkel, és a kíséretével együtt nekivágott a nagyvilágnak. Hosszú napokon keresztül utazott, míg végül a karaván táborot vert az Arafat-hegy tövében. Az éjszaka közepén megnyílt a hegyoldal, és előlépett belőle egy rettenetes dzsinn. A herceg szörnyen megrémült tőle, de a dzsinn így szólt:

– Ó, szultán fia, ne félj! Ma éjszakára a vendégem vagy, hogy is árthatnék neked? Sajnos nincs lakoma, amivel megkínálhatnád, de gyere velem a hegy mélyére! Rengeteg kincset őrzök, vigyél belőlük annyit, amennyit csak kívánsz!

Husszein követte a dzsinnt a hegy mélyére, ami telis-tele volt csillogó arannyal. Azonnal megparancsolta a kíséretének, hogy ürítsenek ki minden táskát, minden ládát, minden korsót, és töltsék meg őket arannyal. Annyi kincessel megrakodva indultak haza, hogy egy egész királyságot vásárolhattak volna belőle. Husszein biztos volt benne, hogy ő lesz az új szultán.

Nem sokkal később Hasszán herceg is elindult világot látni, pompás kísérettel, rengeteg tevével. Más úton ugyan, de ő is elérkezett az Arafat-hegy tövébe. Meglátta a bátyja szerkesztét szórt holmiját – sátrakat, ruhákat, élelmet –, és nagyon elcsodálkozott. Mi történhetett Husszeinnel, hogy így eldobott mindent? Vajon baja esett? Hasszán elhatározta, hogy letáborozik a hegy tövében, és másnap reggel fényt derít a rejtélyre.

Aznap éjjel a dzsinn megint előjött a hegy mélyéről. Hasszán ugyanúgy járt, mint a bátyja: a vendégszerető dzsinn felajánlotta neki, hogy magával vihet annyi aranyat, amennyi jólesik. Hasszán sem teketóriázott sokat, hanem kiszórta a felesleges holmikát, megrakta a karavánját, és elindult boldogan hazafelé. Biztos volt benne, hogy ennyi kincsert megkapja majd az apja trónját.

Nem sokkal később a legkisebb fiú, Ali is útnak indult, ám ő egyedül akart menni. Semmi mást nem vitt magával, csak a lovát, a kardját és a köpenyét. Addig utazott, amíg elérkezett ő is az Arafat-hegy tövébe, ahol a fivérei jártak. Elcsodálkozott a sok szétszórt holmin, és aggódni kezdett, hátha valami bajuk esett. Elhatározta, hogy másnap reggel alaposan körülnéz, s kideríti, mi történhetett. Letáborozott a hegy árnyékában, és a köpenyébe csavarva magát mély álomba szenderült.

Az éjszaka közepén Ali is arra ébredt, hogy szétnyílik a hegyoldal, és kilép belőle a rettenetes dzsinn. Ő azonban nem rémült meg, hanem udvariasan üdvözölte a hegy gazdáját, és megkérdezte, miben lehet a szolgálatára.

– Azért jöttem, hogy én tegyek szolgálatot neked, hisz a vendégem vagy – felelte a dzsinn. – Sajnos lakomával nem kínálhatlak, de adok annyi kincset és aranyat, amennyit csak kívánsz!

Ali rögtön megértette, miért dobálták el a fivérei a csomagjaikat. Ránézett a hegy mélyén szikrázó töméntelen aranyra, és megrázta a fejét:

– Nincs szükségem aranyra. Ami pénzt gyűjt az ember, azt el is tudja költeni.

– Akkor mondd el, mi a szíved vágya! – derült fel erre a dzsinn. – Hatalmamban áll bármit megadni, amit csak kívánsz, egy birkától egy egész birodalomig. Az aranyat próbaként ajánlottam, hogy

lássam, mit tartasz a legtöbbre. Látom, hogy nem vagy kapzsi, mint a testvéreid. Hunyd hát le a szemed, és mondd ki, mit kívánsz!

Ali lehunyta a szemét, és így felelt:

– A legjobban azt kívánom, hogy feleségül vehessem Hedzsász hercegnőjét, aki a legszebb lány az egész világon!

A dzsinn erre toppantott egyet, és fülsiketítő mennydörgés csattant. Ali kinyitotta a szemét, remélve, hogy ott fog állni előtte a menyasszonya – de továbbra is csak a dzsinnt látta, aki egy aranygyűrűt nyújtott át neki.

– Sok kalandban lesz még részed, amíg megtalálsz a menyasszonyod, de hidd el, ha kiállsz érte minden próbát, a boldogságod is tartósabb lesz. Ez a gyűrű a hercegnő apjáé; tartozik neked, amiért egyszer régen megmentettem az életét. Ha megmutatod neki, engedni fogja, hogy feleségül vedd a lányát.

Azzal a dzsinn ismét toppantott, és hirtelen szolgál hada özönlött elő a hegyoldalból. Lakomára terítettek, ínycsokfogásokkal töltötték meg az asztalokat. A dzsinn előkelő módon megvendégelte Alit, aki három napot töltött a palotában, míg végül eljött az idő, hogy útnak induljon Hedzsász felé.

Ali, ujján a gyűrűvel, köszönetet és búcsút mondott a dzsinnek, majd nyeregbe pattant. Addig lovagolt, amíg a tengerpartra nem érkezett, ahol hajót fogadott, hogy átvigye a túlpartra, Hedzsász királyságába. A hajó kapitánya látta a legény díszes ruháját és súlyos erszényét, és titokban elhatározta, hogy amint a nyílt tengerre érnek, kirabolja Alit, és eladja rabszolgának. Miután a hajó maga mögött hagyta a partot, a kapitány altatóport kevert Ali vacsorájába, és amikor a herceg eldőlt, mint a zsák, a legénység elvette az összes pénzét, drága ruháját, fegyverét, gyűrűjét, és egy szál ingben-nadrágban láncra verték. Amikor a herceg magához tért, kétségbeesve látta, hogy kalózok fogságába került. Hiába rángatta a bilincseit, amíg a vas felsebezte a bőrét, nem tudott szabadulni. A kapitány gúnyosan kacagva mondogatta neki, hogy hamarosan a rabszolgapiacon áll majd.

Három napon át hajóztak a tengeren, amikor hirtelen hatalmas vihar támadt. A hajót ide-oda dobálták a hullámok, szakadtak a vitorlák, hasadt az árbóc, míg végül az egész mindenestül elsüllyedt. Ali, kezén-lábán megláncolva, lemerült a tenger fenekére. Amikor

már azt hitte, itt a vég, csodás dolog történt: észrevették őt a sellők, akik a közelben úszkáltak, megsajnálták, és elhatározták, hogy megmentik az életét. Felkarolták és egy barlangba vitték Alit, ahol ismét levegőhöz jutott. Ahogy kiköhögte a sós vizet, meglátta, hogy a gyönggyel, korallal kirakott barlang közepén arany trónuson csoda szép hercegnő ül: fekete hajú, kék szemű, rózsás arcú, akinek a teste kecses, ezüst-zöld halfarokban végződik.

– Üdvözöllek, utazó – mosolygott a lány –, én a Tengeri Hercegnője vagyok. És te?

– Bej szultán fia. A nevem Ali.

– Légy üdvözölve, Ali! A vendégem vagy.

A sellők leverték a hercegről a bilincseket, gyógyító olajjal kenték be a sebeit, és gazdag lakomát tálaltak eléje. Ali közben elmesélte, hogy úton van Hedzsászba, feleségül kérni a szultán csoda szép lányát.

– Hallottam hírét a szépségének – felelte a Tengeri Hercegnő, akinek nagyon megtetszett a daliás herceg. – De a szívről mit tudsz?

– Hát nem a szíve szépsége ütközik ki az arcán? Aki ilyen szép, az csak jószágos lehet!

A Tengeri Hercegnő nem szólt semmit, csak elküldte a szolgálóit, hogy hozzák fel Ali aranygyűrűjét a tenger mélyéről. Amikor a gyűrű megkerült, átadta a hercegnek.

– Perdülj meg háromszor, és menj, ismerd meg a szerelmed! Akkor dönts majd róla, megkéred-e a kezét, amikor már tudod, milyen szíve van!

Ali háromszor megperdült – és láss csodát, lánnyá változott! A sellők díszes ruhába öltöztették, egy delfin hátára ültették, és elvitték Hedzsász tengerpartjára. Onnan Ali egyenesen a szultán színe elé járult. Amikor az uralkodó meglátta a szépséges idegen lányt, rögtön a hárembe küldte, és megtette szolgálónak a saját lánya mellé.

Ali belépett a hárembe, és látta, hogy igaz a hír, amit Hedzsász hercegnőjéről beszélnek: a lány olyan csodálatosan szép, hogy a napra lehet nézni, de rá nem. Hanem alighogy munkába állt az új szolgálólány, rögtön kiderült számára valami más is a hercegnőről: az, hogy kegyetlen. Kiabált a szolgálóival, átkozta őket, megtépte a hajukat, ha felbosszantották, sőt, gyakran meg is verte őket. Bár az egész királyi udvar és a saját apja is azt hitte róla, hogy igazi úrinő, a szolgálói

mind szenvedtek a haragjától és a rossz természetétől. Kemény volt a szíve, mint a kő. Ali rájött, hogy sohasem tudná szeretni.

Egy napon, ahogy Ali vizet húzott a kútból, a vízzel együtt kifogott egy halacska is.

– Na, Ali, megtaláltad a szerelmet? – kérdezte a halacska.

– Nem, dehogy!

– Akkor perdülj meg háromszor magad körül!

Ali megperdült, és rögtön ismét legénnyé változott, díszes ruhában, aranyozott karddal az oldalán. Fogta magát, eldobta a vödrot, kirohant a palotából, és meg sem állt, amíg a tengerpartra nem ért. Ott az első arra járó koldus kezébe nyomta az aranygyűrűt.

– Menj, vidd el ezt a királynak, megjutalmaz érte!

Ahogy Ali a vízpartra ért, már várták a sellők a hullámok között. Ruhástul, fegyverestül ugrott a tengerbe, és visszatért a víz alatti barlangba, ahol a Tengeri Hercegnő már várta. Egymásra mosolyogtak, és Ali a kezét nyújtotta a lánynak, aki nemcsak szép volt, de bölcs és jószívű is.

Ali és a Tengeri Hercegnő összeházasodtak, és boldogan tértek vissza Ali otthonába aranyos-ezüstös, kincsekkel megrakott hajón, amit a sellők húztak. Amint partot értek, Ali az ölében vitte ki sellőfeleségét a szárazföldre – és láss csodát, amint a Tengeri Hercegnő halfarka a földet érintette, két csinos emberi lábbá változott! Férjével kéz a kézben tértek haza a palotába, ahol az idős szultán készen állt rá, hogy a fiai közül kiválassza az utódját. Amikor mindhárom történetet meghallgatta, így szólt:

– Aki aranyra és kincsre vágyik, az dolgozzon azzal!

A két idősebb szultánfit megtették hát kincstárnoknak és kancellárnak, hogy segítsenek kormányozni a birodalmat és biztonságban tartani a kincstárat. A legkisebb fiához pedig így szólt a szultán:

– Ali fiam, te a szíved után mentél, és azt választottad, ami számodra minden kincsnél értékesebb. Rád bízom a birodalmam, mert tudom, jó uralkodó lesz belőled!

Így történt, hogy Aliból és a Tengeri Hercegnőből szultán és szultána lett; egyesítették a tenger és a szárazföld birodalmait, és boldogan, békében éltek, amíg meg nem haltak.